

Dag 4:

I Will Dance, I Will Sing, To Be Mad For My King!

Vanmorgen stonden we vroeg op om naar het oude centrum van Dhaka te gaan, waar de compound van de Church of Bangladesh zich bevindt. Maar zoals gebruikelijk moesten wij wachten op de groep die verbleef bij Imam Mabud van Isa-E-Jamat. De ochtend schijnt niet helemaal zijn ding te zijn, maar wat wil je als je elke nacht tot half 4 doorwerkt. Uiteindelijk vertrokken we naar de compound. En dat is echt een oase van rust in een stad waar het wemelt van de mensen, dieren, auto's en natuurlijk riksja's.

Op deze compound zitten ook een pre-school en een primary school. Eventjes konden we wat contact maken met de kinderen en dat was echt geweldig! Zo makkelijk als dat ging! Het was ook erg aandoenlijk om te zien, al die kindjes in mooie uniformpjes die het alfabet opzeggen. Totdat je een foto wilt maken. Dan hebben ze ineens alleen oog voor camera en allemaal willen ze in het midden. Maar zelfs als ze weggeduwd dreigen te worden blijven ze naar de camera lachen!

Nadat we klaar waren met achter onze neus aan lopen was het tijd om de bisschop van de Church of Bangladesh te ontmoet. Later schoof ook broeder Frank nog aan. Allebei kon je in hun ogen de passie zien voor het werk hier in Bangladesh.

Na die tijd heb ik nog wat rondgekeken en kwam "toevallig" weer terecht bij de pre-school. Dan toch maar weer even binnen gekeken. Het was echt ongelofelijk lief om die kindertjes zo druk bezig te zien! In een klein schriftje schreven ze een paar woorden of zinnestukjes! Echt heel indrukwekkend en schattig! Wat minder schattig was waren de aapjes die daar rond slingerden. Eentje vond mij kennelijk niet zo aardig en maakte dat duidelijk door mij te bekogelen met stukken kokosnoot! Voor dat ik tijd om terug te gooien was hij er alweer vandoor..

Die middag konden we een kijkje nemen in de drukkerij van Isa-E-Jamat. Daar drukken ze folders en schoolboeken waardoor ze wat geld kunnen verdienen en dat voor de stichting gebruiken. Het zag er echt uit als een drukkerij, maar wel eentje die in Nederland als museum zou dienen! En toch is het voor hen echt manier van geld verdienen. Mabud stelde ons voor aan de werknemers. Grappig detail was dat hij wist welke functie iemand had, welk geloof hij volgde maar de naam was soms teveel van het goede. Dat geeft goed weer hoe belangrijk het geloof hier is!

Om deze dag nog wat drukker te maken werden we daarna in een bus gestopt om naar het kantoor van Good-Neighbours aan de andere kant van Dhaka te gaan. Dat is ongeveer anderhalf uur rijden. Als je geluk hebt..

Adison Molik vertelde ons waar Good Neighbours voor stond en wat ze allemaal deden. Het verhaal van de organisatie is erg makkelijk. Heb uw naaste lief als uzelf. Alleen de uitvoering lijkt mij erg moeilijk! Ze hebben een erg grote indruk op mij gemaakt. Na de presentatie speelden kinderen uit de projecten, kinderen van de straat dus, een toneelstuk voor ons. Het verhaal van de Barmhartige Samaritaan werd typisch Bengaals gespeeld! Heel erg leuk om te zien! Daarna hadden ze nog een vrolijk lied waarop gedanst moest worden!

En dat hoef je sommige uit onze groep geen twee keer te vragen! Het werd echt gezellig en ook wij leerde hen nog een lied: I Will Dance, I Will Sing, To Be Mad For My King!